

Arrest

nr. 79 249 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat O. PIRARD en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosniak (Bosnische Moslim), afkomstig uit Bijelo Polje (Montenegro) en bent u in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. Sinds 3,5 jaar heeft u een relatie met N. E. (...) (O.V. X) met wie u in 2009 officieel huwde te Bijelo Polje. Aanvankelijk woonden jullie in Obrov (Bijelo Polje), maar in 2009 verhuisden jullie naar Rastok (Bijelo Polje). In Rastok werden u en uw echtgenote steeds wanneer jullie zich in het openbaar begaven verbaal beledigd door jullie orthodoxe burens, ondermeer V. (...) en V. S. (...). Zo werd u een Turk genoemd en werd u verweten met een Servische samen te zijn. Aanvankelijk hechtten jullie niet veel aandacht aan die beledigingen, maar sinds de geboorte van jullie dochter A. (...) veranderde dat. Voorts raakte u in Montenegro niet

aan werk wegens de algemene economische crisis enerzijds en uw oogproblemen anderzijds. Wanneer het te licht is, ziet u niet goed. Voor uw oogproblemen ging u in Montenegro regelmatig naar een arts, die u een operatie adviseerde, maar u had onvoldoende financiële middelen om een oogoperatie te betalen, noch om op geregelde tijdstippen op controle te gaan. In 2002 ging u voor het laatst op controle bij een oogarts. Ten slotte haalde u in het kader van uw asielaanvraag aan dat uw echtgenote in Montenegro geen geldige verblijfsvergunning kon verkrijgen omdat zij over de Servische nationaliteit beschikt. Daartoe zou uw echtgenote eerst tien jaar in Montenegro moeten verblijven. Uw echtgenote kon in Montenegro bijgevolg evenmin haar sociale rechten uitoefenen. Zo kon zij zich niet inschrijven bij een tewerkstellingsbureau en had zij geen recht op gezondheidszorg in Montenegro. Uw echtgenote diende zich om te bevallen van jullie dochter A. (...) naar Servië te begeven. Om voorgaande redenen besloot u op 26 oktober 2011 Montenegro te verlaten en reisde u naar Servië waar uw echtgenote al enkele dagen verbleef. Daarop reisden jullie samen verder naar België, waar jullie op 18 november 2011 aankwamen. Op 21 november 2011 vroeg u in België asiel aan. U wenst niet naar Montenegro terug te keren daar u een hernieuwing vreest van uw problemen met uw orthodoxe bureaus in Rastok. .

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Montenegrijns paspoort, uitgereikt op 20 oktober 2011 te Bijelo Polje; het Servisch paspoort van uw dochter A. (...), uitgereikt op 17 oktober 2011 te Novi Pazar (Servië); uw huwelijksakte, uitgereikt op 6 oktober 2011 te Bijelo Polje; het Servisch staatsburgerschapbewijs van uw dochter A. (...), uitgereikt op 4 oktober 2011 te Kragujevac (Servië); de Servische geboorteakte van uw dochter A. (...), uitgereikt op 15 maart 2011 te Kragujevac; het Montenegrijns gezondheidsboekje van uw dochter A. (...), uitgereikt op 18 maart 2011 te Bijelo Polje; een document van het ziekenhuis van Kragujevac waaruit blijkt dat uw echtgenote daar op 22 februari 2011 bevallen is van jullie dochter A. (...); een document van de Dienst voor Strafvuitlevering d.d. 18 september 2010 waaruit blijkt dat u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes dagen omdat u een boete wegens het rijden met de wagen zonder de nodige documenten niet betaald had en dat u deze gevangenisstraf heeft uitgezeten in september 2010.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voor wat Montenegro betreft, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit en waar u en uw echtgenote de afgelopen drie jaar hoofdzakelijk verbleven, heeft u geen overtuigende elementen aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat u er niet zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Zo stelde u vooreerst in Montenegro, net als uw echtgenote, veelvuldig het slachtoffer geweest te zijn van verbale beledigingen door uw orthodoxe bureaus. Dergelijke verbale provocaties door uw orthodoxe bureaus zijn op zich evenwel onvoldoende zwaarwichtig om zondermeer gelijkgesteld te kunnen worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS I, p. 7-8). Daarenboven u heeft van voormelde problemen met uw bureaus in Rastok nooit melding gemaakt bij de Montenegrijnse autoriteiten. Uw motivatie om geen klacht neer te leggen, met name omdat u temidden van deze personen woonde en u ingeval van klacht bij de politie ergere problemen vreesde, kan niet worden weerhouden als een afdoende uitleg voor het niet inroepen van bescherming door uw eigen autoriteiten (CGVS I, p. 9). Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten, met wie noch u noch uw echtgenote overigens ooit noemenswaardige problemen gekend hebben, niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden (CGVS I, p. 8; CGVS E. (...) I, p. 7). In dit verband dient bovendien opgemerkt te worden dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Gelet op het feit dat u uw problemen met uw orthodoxe bureaus in Montenegro nergens heeft kenbaar gemaakt, heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u bij een eventuele hernieuwing van voornoemde problemen met uw orthodoxe bureaus ingeval van terugkeer naar Montenegro geen of onafdoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Montenegro aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming. Overigens heeft u niet aangetoond dat u zich, om uw problemen met uw orthodoxe burens in Rastok te vermijden of te ontlopen, niet elders in Montenegro zou kunnen vestigen. Zo verklaarde u immers zelf wanneer u in Obrov woonde geen problemen gekend te hebben (CGVS I, p. 9). De door u en uw echtgenote aangebrachte argumentatie dat jullie niet over de nodige financiële middelen beschikten om zich elders te vestigen in Montenegro, elders in Montenegro geen woonst te bezitten en niemand u van werk zou kunnen voorzien kunnen niet worden weerhouden daar dit motieven van zuiver economische aard zijn die als dusdanig geenszins ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS I, p. 9, 12; CGVS E. (...) I, p. 8).

Voorts haalde u aan dat uw vertrek uit Montenegro mede ingegeven was door het feit dat uw echtgenote, die over het Servisch staatsburgerschap beschikt, in Montenegro geen verblijfsvergunning kon verkrijgen en geen sociale rechten kon doen gelden. Uw echtgenote had in Montenegro geen recht op gezondheidszorg en kon zich niet inschrijven bij een tewerkstellingsbureau tengevolge haar nationaliteit (CGVS I, p. 8-10; CGVS E. (...) I, p. 3-6). In dit verband moet vooreerst opgemerkt worden dat de door uw echtgenote eerste aangehaalde reden van weigering, met name haar Servische nationaliteit, ter zake geenszins aannemelijk is. Uw echtgenote verklaarde dat zij haar situatie wel kon regulariseren indien zij afstand zou doen van haar Servische nationaliteit en het Montenegrijns staatsburgerschap zou aannemen. De aanneming van het Montenegrijns staatsburgerschap via het huwelijk, wat in casu het geval zou zijn daar jullie immers wettelijk gehuwd zijn in Montenegro, kan echter slechts nadat een persoon drie jaar gehuwd is met een Montenegrijns staatsburger en een legaal en onafgebroken verblijf van ten minste vijf jaar in Montenegro kan aantonen. Gelet op het feit dat jullie de 'regularisatieaanvraag' voor uw echtgenote deden een zestal maanden na jullie huwelijk (22 april 2009) is het weinig waarschijnlijk dat de bevoegde ambtenaar jullie dergelijke motivatie gaf. Daarenboven voorziet de Montenegrijnse Staatsburgerschapswet in de mogelijkheid te beschikken over meervoudig staatsburgerschap. Een afstand voor uw echtgenote van haar Servisch staatsburgerschap betreft aldus geenszins een noodzakelijke voorwaarde om rechten te kunnen laten gelden in Montenegro bij een aanneming van het Montenegrijns staatsburgerschap. Tevens stelde u dat u, wanneer u zich ging informeren bij een ambtenaar van de gemeentediensten van Bijelo Polje, te horen kreeg dat uw echtgenote tien jaar in Montenegro zou moeten verblijven eer ze aldaar recht zou hebben op een (tijdelijke) verblijfsvergunning (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 3; CGVS E. (...) II, p. 3-4). Dergelijke verklaring van de bevoegde ambtenaar strookt geenszins met de wettelijke bepalingen ter zake, en mist daarenboven de nodige logica want druist loodrecht in tegen het hele systeem van (tijdelijke en permanente) verblijfsvergunningen. Het ontbeert immers alle logica dat een persoon eerst tien jaar in Montenegro zou moeten verblijven vooraleer er een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen. Gelet op bovenstaande beweerde verklaringen van de bevoegde ambtenaren, geenszins overéénstemmend met de wettelijke bepalingen ter zake, rijzen de nodige vermoedens of u en uw echtgenote zich weldegelijk geïnformeerd hebben naar de te ondernemen acties om uw echtgenote in Montenegro te voorzien van een geldige verblijfsvergunning. Hoe dan ook, ondanks dat de verklaringen van de bevoegde ambtenaar die u beweerde gesproken te hebben u verbaasden, heeft u nooit enige instantie of een advocaat aangesproken om de u door de betrokken ambtenaar gegeven verklaringen te laten verifiëren (CGVS II, p. 5). Daarenboven hebben noch u noch uw echtgenote ooit effectief een (schriftelijke) aanvraag ingediend om uw echtgenote van een verblijfsvergunning te voorzien in Montenegro (CGVS II, p. 5; CGVS E. (...) II, p. 4). Het is gelet op dat feit dan ook logisch dat uw echtgenote zich niet kon inschrijven bij een tewerkstellingsbureau of geen gebruik kon maken van de medische dienstverlening in Montenegro. Wat er ook van zij, een asielaanvraag dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst van de betrokken persoon, in casu voor uw echtgenote aldus ten aanzien van Servië. In Servië had uw echtgenote zonder problemen toegang tot de medische dienstverlening. Zo ging uw echtgenote tijdens de periode dat zij in Montenegro verbleef meermaals naar Servië voor medische behandeling, ondermeer voor haar epilepsie en voor onderzoek in het kader van haar zwangerschap (CGVS E. (...) I, p. 7-8).

Ten slotte wees u erop in Montenegro met financiële problemen te kampen enerzijds door uw gebrek aan werk, wat op zich een gevolg was van de algemene economische crisis in Montenegro, en anderzijds door uw medische problemen (oogproblemen) (CGVS I, p. 5, 8-9). U heeft niet aannemelijk gemaakt voor uw medische problemen geen beroep te kunnen doen op de in Montenegro aanwezige gezondheidsdiensten. Uw gebrek aan financiële middelen ligt immers aan de oorzaak dat u zich sinds 2002 niet meer liet controleren door een arts in Montenegro (CGVS II, p. 6). Opgemerkt moet worden dat uw medische problemen u niet beletten tot aan uw vertrek in oktober 2011 in een slagerij te werken en in het verleden gewerkt te hebben als houtkapper (CGVS I, p. 4, 9). Hoe dan ook, net vermelde redenen zijn motieven van economische en medische aard die op zich als dusdanig niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot

een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch onder de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat Servië betreft, het land waarvan uw echtgenote en uw dochter A. (...) het staatsburgerschap bezitten, heeft u evenzeer geen elementen aangebracht die erop zouden kunnen wijzen dat u en uw gezinsleden er niet zouden kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zowel u als uw echtgenote hebben in het verleden in Servië nooit problemen gekend met andere burgers of met de aldaar opererende autoriteiten (CGVS I, p. 8; CGVS E. (...) I, p. 7). Uw echtgenote stelde tevens uitdrukkelijk bij een eventuele terugkeer naar Servië niets te vrezen, maar bracht net als u aan dat u er geen rechten zou genieten (CGVS I, p. 11; CGVS E. (...) I, p. 8). De Servische Vreemdelingenwet voorziet nochtans in de mogelijkheid voor vreemdelingen om op diverse gronden een tijdelijke of permanente verblijfsmachtiging voor het Servisch grondgebied te verkrijgen. Zo wordt bijvoorbeeld in artikel 37 van voormelde Servische Vreemdelingenwet expliciet voorzien dat een vreemdeling die gehuwd is met een Servisch staatsburger een permanente verblijfsvergunning kan verkrijgen of voorziet artikel 32 van voornoemde wet in de mogelijkheid voor een tijdelijk verblijf op grond van familiereünie. De Servische Grondwet voorziet dat een vreemdeling over de rechten en vrijheden beschikt die in de Grondwet bepaald zijn, aldus ook het recht op arbeid/werk. Gelet op het feit dat u nooit een officiële aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning deed in Servië, heeft u geenszins aangetoond dat u in Servië niet over voornoemde rechten zou beschikken indien u aldaar legaal met een verblijfsvergunning zou hebben verbleven (CGVS II, p. 2-3). Voorts zijn, zoals reeds eerder gesteld, het feit dat u in Servië niet over een eigen woning of werk zou beschikken louter socio-economische motieven die geenszins ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 3). Ten slotte moet worden opgemerkt dat de verklaringen van uw echtgenote dat zij haar recht op gezondheidszorg in Servië door haar huwelijk met u verloren heeft geenszins te rijmen valt met het grondwettelijk verankerd recht voor iedere staatsburger op gezondheidszorg. Tot zolang uw echtgenote over de Servische nationaliteit beschikt, wat heden het geval is, kan zij dit recht uitoefenen. Het uitoefenen van het recht op gezondheidszorg is allerm minst afhankelijk van de burgerlijke status. Uw echtgenote bracht geen argumenten aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij geen recht zou hebben op gezondheidszorg wanneer zij ingeval van terugkeer naar Servië haar situatie opnieuw zou regulariseren door te voldoen aan de nodige financiële en administratieve verplichtingen ter zake. Uw echtgenotes verklaringen dat zij in Servië voor haar medische aandoening (epilepsie) door niemand geholpen zou worden, kan bezwaarlijk in acht worden genomen daar zij tijdens haar gehoren bij het Commissariaat-generaal meermaals te kennen gaf in het verleden probleemloos in Servië artsen te hebben bezocht en onderzoeken te hebben ondergaan voor haar medische problemen toen zij over een geldige ziekteverzekering beschikte (CGVS E. (...) I, p. 7-8). Ook hier dient tot slot opgemerkt te worden dat de medische problemen van uw echtgenote geenszins ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw paspoort en dat van uw dochter, uw huwelijksakte, het staatsburgerschapbewijs en de geboorteakte van uw dochter staven de identiteit en nationaliteit van u en uw dochter, maar deze gegevens staan hier geenszins ter discussie. Het attest d.d. 1 maart 2011 staft dat uw echtgenote bevallen is op 22 februari 2011 te Kragujevac, maar niets meer dan dat. Het Montenegrijns gezondheidsboekje van uw dochter A. (...) toont aan dat zij in Montenegro medische hulp kon verkrijgen. Het document d.d. 18 september 2010 staft uw verklaringen in 2010 zes dagen (13 tot 18 september 2010) in de cel gezeten te hebben als vervangende gevangenisstraf wegens het niet betalen van een boete, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, waardoor zij ook de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) geschonden acht daar haar noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend.

2.2.1.1. Verzoekende partij meent dat de hoorplicht werd geschonden daar zij door verwerende partij niet werd geconfronteerd met navolgende informatie waarop verwerende partij zich in de bestreden beslissing steunt. Verzoekende partij citeert desbetreffend dat uit: *“De informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging, de Servische grondwet expliciet discriminatie verbiedt op grond van etnie en Servië in maart 2009 een Wet op Verbod op Discriminatie aannam alsook bijzondere wetgeving met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale minderheden uitwerkte.”* Deze informatie werd haar niet uitgelegd en bovendien geeft deze informatie een beeld van de huidige situatie in het algemeen en niet over de situatie in haar regio van herkomst, aldus verzoekende partij.

2.2.1.2. De Raad stelt evenwel vast dat dit betoog feitelijke grondslag mist daar voormelde informatie door verwerende partij nergens in de bestreden beslissing wordt aangewend en de bestreden beslissing in haar motiverend gedeelte geen gewag maakt van de problematiek van de etnische minderheden in Servië, waaronder de Roma, doch wel van de verschillende nationaliteit die verzoekende partij en haar echtgenote beweren te hebben.

Daarenboven wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

2.2.2. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden door verwerende partij *“geen rekening heeft gehouden met de rapporten van Amnesty International”*, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 17 en 18) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 12 december 2011 en 9 januari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Daarenboven duidt verzoekende partij *in concreto* niet aan met welke elementen uit de rapporten van Amnesty International geen rekening werd gehouden en op welke wijze deze de door verwerende partij gevoerde motivering onderuit halen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.3. Verzoekende partij beperkt zich betreffende de situatie in haar land van herkomst drie Franstalige citaten te vermelden van teksten uit rapporten van Amnesty International en de Europese Commissie. Met toepassing van artikel 39/18, derde lid *juncto* artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet houdt de Raad dan ook geen rekening met de in het verzoekschrift niet in de taal van de rechtspleging geciteerde teksten die niet vergezeld zijn van een vertaling (*vgl.* RvS 8 januari 2009, nr. 3756 (c)). Zoals blijkt uit de door verzoekende partij op 21 november 2011 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 16a) vroeg zij tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag de bijstand van een tolk Servo-Kroatisch en bepaalde de gemachtigde van de staatssecretaris het Nederlands als proceduretaal. Bovendien duidt verzoekende partij ook hier op generlei wijze aan waar de inhoud van deze geciteerde teksten andersluidend zou zijn aan de door verwerende partij gehanteerde motivering.

2.2.4. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT